

Hoofdstuk 1:

De Charme Nudge

Meteen toen Vincent de oude dame voor het eerst zag, wist hij dat ze iets bijzonders had, iets wat hij nog nooit bij iemand had gezien, maar toch, op een vreemde manier, herkende. Ze zat strak rechtop in een leren stoel en bestudeerde Vincent bijna met een soort dedain toen hij de woonkamer binnen werd geleid. Het leek wel alsof hij bij de koningin op audiëntie ging. Heel even viel Vincent in dat hij misschien wel geacht werd voor haar stoel neer te knielen, maar meteen begreep hij hoe absurd dit was. In plaats daarvoor stapte hij naar voren, boog zich en reikte zijn hand. “Mevrouw Waller, een hele goede middag.”

De oude dame bracht haar rechterhand, die op de leuning van de stoel had gerust, omhoog, maar slechts om een afwerend gebaar te maken.

“Dat doen we toch al niet meer sinds die laatste plaag, jongeman”, klonk haar krassende maar toch verbazingwekkende krachtige stem op verwijtende toon.

Schutterig zocht Vincent een uitweg en balde uiteindelijk zijn hand tot een vuist; “Een boks dan maar, mevrouw?”

De dame keek hem alleen maar strak aan met een minachtende blik.

“Oef, dit wordt een *‘tough cooky’*, in goede makelaarstermen”, dacht hij opgelaten en hij liet zijn hand weer zakken.

“Gaat u alsjeblieft zitten”, hoorde hij achter zich. Het was de werkster die hem ook had binnengelaten, een leeftijdloze middelbare vrouw gekleed in sobere kleurloze kleding die uitstekend paste bij haar bleke gelaat en strak in een knotje gebonden grijzende haar. Toen ze de deur opende, had hij eerst aangenomen dat zij mevrouw Waller was. Maar toen hij haar dat, had gevraagd had ze hem verbijsterd aangestaard. Het had enkele momenten geduurd voor de arme vrouw zich herpakt had.

Maar zo’n vreemde aanname was dat toch ook niet? Wie had er überhaupt in deze moderne tijden nou nog een werkster? Tegelijkertijd moest hij wel toegeven dat het helemaal bij de entourage paste: de woning van Waller was een villa daterend uit begin 20e eeuw in een Engelse landhuisstijl en ademde nog helemaal de sfeer dat tijdperk: bijna alsof hij in een tijdmachine was gestapt. Het zou alleen maar bijdragen aan de verkoopprijs, had hij meteen als eerste gedacht, toen hij deze klus aangereikt had gekregen. Zoveel authenticiteit zo veel ‘fin de siècle’-allure dat de gretige kopers de enkele ramen, het totaal gebrek aan woningisolatie en de gedateerde voorzieningen volledig over het hoofd zouden zien. Dit was een huis waar kopers verliefd op konden worden. En als ze dat niet werden, kon hij ze altijd nog een handje helpen!

Vincent ging zitten op de voor hem aangeschoven stoel en verbaasde zich erover dat die niet tegenover Waller was gezet, maar er schuin naast, alsof dit een topontmoeting tussen twee wereldleiders was.

“Koffie graag, juffrouw Nieman”, zei Waller op de toon van iemand die gewend is bevelen te geven. Vincent fronste kort. Waarom werd hem niet gevraagd wat hij wilde? Hij dronk

eigenlijk uitsluitend cappuccino's. En die oude werkster een 'juffrouw' noemen? Hoe oud moest ze wel niet zijn? Toch zeker in de veertig, misschien wel vijftig? Zestig? Vincent liet een blik vallen op mevrouw Waller en het viel hem in dat hij van deze dame al eveneens de leeftijd onmogelijk kon inschatten. Alles tussen achterin de vijftig en begin tachtig, leek hem mogelijk. Imogen Waller was een magere vrouw met een lang gezicht, een benige neus en dunne lippen. Haar mondhoeken bogen licht omlaag, waardoor haar standaard gezichtsuitdrukking er eentje was waarin je altijd iets van afkeer en afkeuring kon lezen. Ze had halflang grijs haar in zo'n ouderwets kapsel, waarvan Vincent wel eens had opgevangen dat het een 'page'-kapsel was. Maar wat wist hij, als eenvoudige makelaar, van dat soort dingen? Mevrouw Waller was verder gekleed in een strenge donkere jurk waarbij de enige frivoliteit een oubollig kanten wit kraagje en een lange parelketting om haar dunne hals waren. Kortom: Mevrouw Waller was al met al het archetype van de dame van adel: een gravin of zo; een freule, of hoe noemde je zo iemand?

Vincent boog zich wat naar haar toe: "U heeft een werkelijk prachtig huis, mevrouw Waller, een pareltje!"

Mevrouw Waller drukte haar lippen streng tegen elkaar; "U heeft het nog helemaal niet gezien."

Vincent toonde zijn brede glimlach, "Natuurlijk krijg ik straks nog wel een rondleiding. Maar met mijn bredere makelaarservaring heb ik aan wat korte indrukken genoeg. Een villa vol originele elementen, groot perceel, aan de rand van het bos. Dit huis is geen warm broodje meer, mevrouw, maar een homp loeihete lava!"

Vervolgens deed Vincent wat hij zo vaak deed, als hij graag wilde dat zijn toehoorder een grapje leuk vond en hem sympathiek vonden. Hij drukte. De 'Vincent Charme Nudge' had hij het wel eens genoemd tegen vrienden of conculega's. Dat onduidbare... talent van hem om mensen voor zich te winnen. En precies het talent dat hem zo'n succesvolle makelaar maakte. Wilde een verkoper dat een makelaar een koper zocht die verliefd werd op hun huis? Dan was Vincent hun man! Hij wist altijd weer de mensen om zijn vingers te winden; hen te laten inzien dat dit huis, dat hij hen aanbood, precies was wat ze wilden. 'Een gave met woorden', had zijn assistente, Chantal, eens gezegd. Maar dat was het niet, helemaal niet. Het waren niet de woorden die het verschil maken, maar... dat andere dat hij zond.

Mevrouw Waller reageerde echter helemaal niet zoals hij verwacht had. Geen lachje, zelfs niet een lichte opwaartse beweging van die mondhoeken. Sterker nog: Vincent merkte tot zijn verbazing dat ze heel even ... leek te schrikken. Verontrust besepte hij dat de trein van de rails begon te lopen en dat hij iets moest doen.

"Een slechte metafoor, lava is natuurlijk vloeibaar", zei hij met een nog bredere glimlach, "Maar wat ik bedoel is dat ik ervan overtuigd ben dat ik uw prachtige villa echt voor een heel mooie prijs kan verkopen. Daar kunt u gerust op zijn!" En wéér drukte hij, harder nu. Maar tot zijn verbijstering gebeurde er iets dat hij nog nooit had meegemaakt: zijn 'nudge' werd... afgeslagen. Hij had er geen betere term voor. Hij had nog nooit enige moeite gehad om verbinding te maken, of beter gezegd: om ... binnen te dringen... bij de ander. Maar mevrouw Waller leek wel Fort Knox, ze was een onneembare vesting! Vincent wist niet eens dat dit kón.

Mevrouw Waller's gezicht had zich verhard tot een boze frons; "Doe dat niet opnieuw, jij domme jongeman."

Vincent voelde zich opeens heel opgelaten en, vooral, betrappt en merkte dat hij een enorme boei kreeg. Wat was de laatste keer dat dit was gebeurd? Niet later dan de

middelbare school in ieder geval.

“Ahem”, klonk opeens. Vincent keek verschrikt op en zag dat mevrouw, nee; juffrouw, Nieman geluidloos de kamer was binnengekomen. Ze had een dienblad vast met daarop een ouderwetse porseleinen kan en twee kopjes op schoteltjes.

Vincent voelde nog steeds hoe mevrouw Waller’s boze blik alleen op hem gericht was, maar toch draaide mevrouw Nieman zich woordeloos om en liep met het dienblad weer de woonkamer uit.

Vincent knipperde verbaasd met zijn ogen en probeerde te begrijpen wat er gebeurd was. Had de werkster de opeens onaangename sfeer in de woonkamer aanvoeld en begrepen dat ze niet gewenst was? Of...?

“Ons onderhoud is beëindigd, meneer Vegelij. Ik dank u voor uw tijd.”

Vincent hapte naar adem, “Ma-maar, uw villa dan? De verkoop? Wa...?”

Mevrouw Waller hief haar hand, maar niet alléén dat. Vincent voelde iets dat hij nog nooit eerder had gevoeld. Iets waardoor hij opeens wilde stoppen met praten. Zijn kaken klaptten duidelijk hoorbaar en bijna pijnlijk op elkaar.

“Ik ben ervan overtuigd dat ik een goede makelaar vind en mijn woning snel verkoop. Maakt u zich maar niet ongerust daarover!” Verbazingwekkend kwiek stond mevrouw Waller op van haar leren stoel. Vincent haastte zich haar voorbeeld te volgen.

“Ik ga u ook nu geen hand geven, meneer Vegelij. Tot ziens.” Ze keek hem aan met een kille blik. Maar héél even meende Vincent ook nog iets anders te zien. Angst? Onrust?

Vincent zocht naar woorden, een opening om dit rampzalige gesprek te redden, maar toen zei mevrouw Waller alweer: “Juffrouw Nieman begeleidt u naar de uitgang.”

Vincent keek om en zag de werkster met een volledig uitdrukkingloos gezicht naast de geopende deur staan.

“Tja, dan.... Is er nog iets...?”, begon hij vertwijfeld, maar mevrouw Waller schudde heel kort het hoofd. En opnieuw voelde Vincent het! Het gevoel alsof ze hem... onderhuids aanspoorde te doen wat zij hem vroeg. En bijna onwillekeurig draaide Vincent zich om en verliet de woonkamer. Hij voelde zich duizelig toen hij door juffrouw Nieman door de hal werd geleid. Snel opende ze voor hem de voordeur en voor hij het wist stond hij op het grind van het pad in de voortuin en merkte hij dat hij terug liep naar de straat. De zon leek wel te fel te schijnen en nog steeds had Vincent een heel onwerkelijk gevoel. Op de stoep dwong hij zichzelf om eindelijk om te kijken. De villa lag er roerloos bij en nergens was meer een teken van leven. Maar toch voelde Vincent nog steeds de aanwezigheid van die twee vreemde vrouwen. Hij moest onwillekeurig huiveren en liep snel terug naar zijn BMW. Zelfs toen hij instapte, had hij nog het idee dat mevrouw Waller hem in de gaten hield. Wat was gebeurd? Hij snoof de kenmerkende leer-geur op van zijn auto die hem altijd zo geruststelde en probeerde te begrijpen wat er was gebeurd. Afwezig startte hij de auto en terwijl hij voor de villa langs weg reed, daalde het besef in: de Vincent Charme Nudge was tégen hem gebruikt. Door iemand die veel sterker was dan hij!

Hij drukte het gaspedaal dieper in. Hij wilde alleen maar zo snel mogelijk weg van hier. Zo ver mogelijk weg van Imogen Waller. Hij was er van overtuigd dat hij haar nooit meer zou hoeven zien.

Maar daar vergiste hij zich in...

Hoofdstuk 2:

Domaine St. Vincent

De volgende keer dat Vincent weer hoorde van Imogen Waller, waren er bijna drie jaar gepasseerd, maar toch zag hij, toen dat gebeurde, meteen weer die zonnige dag in het voorjaar voor zich, toen hij haar in haar toenmalige villa bezocht had. Hij verbaasde zich er over hoe levendig en gedetailleerd hij zich alles nog herinnerde: het knerpemde grind van het tuinpad, het licht dat door de bomen speelde toen die werkster voor hem de deur had open gedaan, *juffrouw* Nieman met het uitdrukkingloze, lege en bleke gezicht. Maar vooral herinnerde hij zich maar al te goed mevrouw Imogen Waller zèlf, de bejaarde adellijke dame, die hem had overrompeld met de kracht van haar, ja wat... geest?

Natuurlijk woonde mevrouw Waller al lang niet meer in dat statige huis in die villawijk in Doorn. Via via had hij jaren geleden wel eens vernomen dat een andere makelaar in de stad uiteindelijk de woning verkocht had en dat mevrouw was verhuisd naar het buitenland; België had hij begrepen. Maar hij had nooit doorgevraagd, of nooit meer actief naar haar gezocht. Het allerliefste wilde hij haar gewoon vergeten. En met name wilde hij vergeten hoe bang hij was geworden van haar!

Gelukkig waren er ook meer dan genoeg zaken geweest die hem hadden afgeleid. Drie jaar geleden was hij een jonge makelaar geweest van halverwege de twintig, met een iets te grote auto onder de kont en de voorspoed die hem breed toe lacht. Maar toen een voormalige vriend van de middelbare school hem had gevraagd mee te doen in een startup, had hij nauwelijks getwijfeld: hij was allang weer toe aan een nieuwe uitdaging!

En zo was hij aangesteld als ‘chief commercial officer’ van GetIt.com. Een belachelijk pretentieuze titel voor een bedrijfje dat aanvankelijk bestond uit vijf ambitieuze mannetjes, net als hij, opererend vanuit de kelderverdieping van een naamloos kantoorpand in Houten. In de oprichtingsvergadering had elk van hen, met veel gevoel voor ironie, zo’n ronkende titel aangenomen: Govert ‘Goof’ Frins werd bijvoorbeeld aangewezen als de CEO, de chief executive officer, en übernerd IJsbrand ‘IJs’ van Wallensteyn moest natuurlijk de ‘chief digital officer’ worden; hij was niet voor niets het brein dat de krachtige ‘engine’ had ontworpen waar hun website op draaide.

Maar die titels waren steeds minder absurd geworden toen hun onderneming groeide als kool. Hun kelderverdieping werden al snel de bovenste drie etages van een kantoorkolos in Amsterdam en de vijf medewerkers werden er vijfhonderd, meer nog. En nog steeds leek het bedrijf nog niet eens in de èchte groeispuurt gekomen te zijn.

Het was in deze situatie dat Vincent drie jaar na zijn eerste ontmoeting met Imogen Waller, incheckte in een zakenhotel in Brussel. Hier zou hij de volgende dag belangrijke gesprekken hebben met vertegenwoordigers van een Amerikaans bedrijf dat op de rol stond overgenomen te worden; het werd immers de hoogste tijd dat hun company ‘transatlantisch’ werd, zo had Goof vol bravoure gezegd. Het was al laat in de middag, zag Vincent, toen hij een blik op zijn Breitling wierp. Hij verheugde zich op een rustige avond, waarin hij eindelijk zijn email-box kon bijwerken en zich kon verdiepen in de vele stukken die op zijn laptop klaar

stonden. Hij was zo in gedachten over de zaken die hem te doen stonden, dat hij aanvankelijk niet eens merkte dat er tegen hem gesproken werd door de receptioniste die zijn boeking stond te verwerken.

“Wat zei u?”, vroeg hij verstoord.

“Wilt u de boodschap krijgen die voor u klaar lag?”, vroeg de receptioniste; een niet onaantrekkelijke blonde meid. Ze reikte hem een envelop aan, die Vincent verbaasd aanpakte. Gebeurde dat überhaupt nog, dat mensen voor elkaar boodschappen achter lieten bij de hotelreceptie? Dat was toch ontzettend oubollig? Er waren toch inmiddels veel handiger methodes? Een mailtje? Een sms-je?

Terwijl de baliemedewerker de check-in voltooide op haar computer, opende Vincent de envelop. Er zat een geschreven briefje in. Hij vouwde het open en las snel. Het handschrift was heel sierlijk en licht beverig, maar de belangrijkste reden waarom Vincent moeite had de boodschap te ontcijferen, was omdat het in het Frans was opgesteld. Kortweg werd hij, ‘Monsieur Vegelyn’, vriendelijk verzocht vanavond het diner te gebruiken in ‘Domaine St. Vincent’, waarbij een adres werd genoemd aan een laan in St. Genesius-Rode; een sjeke voorstad van Brussel, wist hij. Maar pas toen Vincent las wie het briefje ondertekend had, kreeg hij spontaan een koude rilling: ‘Mme. Imogen Waller’.

“Gaat het meneer?”, vroeg de receptioniste bezorgd.

Vincent rukte zijn ogen van het briefje en knikte dapper. Maar intussen stormden de gedachten door zijn hoofd. Hoe had ‘madame’ Waller geweten dat hij vanavond in dit hotel zou verblijven? Waarom wilde ze in hemelsnaam afspreken? Wat wilde ze van hem?

En vooral stormden dus de beelden door zijn hoofd van hun eerste ontmoeting; die zomerse middag een kleine drie jaar geleden.

“Uw keycard, meneer.”

Werktuiglijk nam hij het papieren mapje waar het pasje in zat aan van de receptioniste en knikte kort. Terwijl hij zijn weg zocht naar de lift, besepte hij dat hij al lang voor zichzelf had besloten te gaan.

De werkster, Nieman, leek geen seconde ouder geworden te zijn toen ze de voordeur voor hem opende. Ze droeg nog steeds een smakeloos grijzig vest op een jurk en had haar grijzende haar in exact dezelfde knot samengebonden. Het navigatiesysteem in zijn huurauto had hem momenten probleemloos geleid naar een dure wijk, tot aan de oprit van een statige villa die warempel wel wat leek op die in Doorn. De makelaar in hem schatte het pand meteen in op zeker anderhalf miljoen euro, als niet meer.

“Juffrouw”, groette Vincent met een grijns, “Leuk u weer te zien.”

De leeftijdloze vrouw knipperde één keer met haar ogen en vroeg toen toonloos: “Als ik uw jas mag aannemen.” Het leek wel alsof ze zijn vraag niet eens gehoord had.

Verbaasd reikte Vincent haar zijn zwarte trenchcoat aan. Hier onder had hij maar zijn nette staalgrijze business-suit aangetrokken. Wat droeg je eigenlijk als een bejaarde rijke dame je vroeg met haar het diner te gebruiken? Als het avondkleding of zo iets was, was dit het dichtst in de buurt. Zijn oog viel op het borstzakje op zijn colbert en Vincent vroeg zich af of hij er nog een pochet in had moeten stoppen.

“Loopt u alstublieft met me mee”, zei Nieman toonloos. Vincent volgde haar de donkere en enigszins muf ruikende hal in. Nadat Nieman zijn jas aan een kapstok had gehangen, ging ze hem voor naar een dubbele deur. Ze opende die allebei in een onbedoeld pompeuze beweging. Alsof Vincent op bezoek was bij The Great Gatsby, of nog beter: bij die adellijke

familie in Downton Abbey. Verrek: dat kreng dat werd gespeeld door Maggie Smith leek misschien zelfs wel een beetje op Imogen Waller.

Nieman gebaarde hem binnen te treden en terwijl hij dat deed vroeg Vincent zich voor de zoveelste keer af waarom Imogen Waller hem in hemelsnaam uitgenodigd had. De enige keer dat ze elkaar hadden gesproken, was hij haar niet bepaald bevallen en was hem na minder dan vijf minuten weer de deur gewezen. Het móest te maken hebben met wat voorgevallen was: dat hij niet degene was die drúkte, maar gedrukt wèrd. En dat was ook precies de reden waarom hij stiekem doodsbenauwd was voor wat komen ging.

De ruimte waar hij was binnen gelopen was een luxe zitkamer, waarin grote fauteuils in een boog om een enorme haardpartij stonden. De enige lichtbron in de ruimte werd gevormd door het kleine vuur dat daarin brandde. Toen Vincent naderbij liep, zag hij dat Imogen Waller in de fauteuil zat die het dicht bij de haard stond. Ze leek wel bijna vergroeid in de enorme leren kolos. Het licht van het vuur speelde over haar gezicht en verdiepte de harde lijnen in haar smalle, strenge gezicht. Het gaf haar een bijna demonische uitstraling. Vincent hield zijn adem in van schrik.

“Meneer Vegelij” -ze sprak de naam op zijn Frans uit, met een ‘in’ aan het einde zoals je ‘Chopin’ uitsprak, maar praatte gelukkig wel gewoon Nederlands- “Wat fijn dat u op mijn uitnodiging bent ingegaan. Gaat u toch zitten. Juffrouw Nieman serveert eerst een aperitiefje, met uw welnemen.”

Vincent bromde een begroeting en nam onwennig plaats in de fauteuil aan de andere zijde van de open haard. Alhoewel mevrouw Waller nog geen beweging had gemaakt, oogde ze heel vitaal. Ook zij was nog geen seconde ouder geworden in die kleine drie jaar. Haar blik was nog steeds even opmerkzaam, streng en dwingend, als hij zich herinnerde.

“Heeft u het kunnen vinden?”, informeerde ze vormelijk.

Vincent maakte een handgebaar: “Geen enkele probleem met de TomTom. Verdwalen is onmogelijk!”

Mevrouw Waller knipperde verbaasd met haar ogen; “U heeft dus een chauffeur?”, vroeg ze.

Even wist Vincent niet waar ze het over had, maar toen haastte hij zich te zeggen: “Nee, nee, ik bedoel het navigatiesysteem. Een soort... computerkastje, die ... je automatisch de weg wijst, zoiets.” Vincent verbaasde zich erover hoe houderig dat er uit gekomen was. Maar hoe legde je moderne technologie ook uit aan zo’n oud dametje?

Mevrouw Waller knikte begrijpend en zweeg.

Zoals altijd als Vincent zich ongemakkelijk voelde, begon hij snel te praten; “Zo, u bent er zeker niet op achteruit gegaan sinds Doorn.” Hij keek om zich heen en besepte dat hij niet loog: deze hele kamer ademde... bovengemiddelde welstand.

“Het is... toereikend”, zei mevrouw Waller zuinigjes, “Ik heb op betere plekken gewoond, vroeger. Veel vroeger...” Ze keek op en zei: “Aha, de drankjes!”

Nieman was wederom geluidloos verschenen en nu werd Vincent wèl bediend. Hij kreeg een weelderig gevormd kristallen glaasje in de hand met een likeurtje of iets dergelijks.

“Santé”, proostte Waller.

Vincent hief zijn glaasje en keilde de inhoud in één keer achterover. Hij hield helemaal niet van die zoete troep. Maar ja; hij had al begrepen dat mevrouw Waller niet een type was die vragen stelde.

“Zo...”, zei hij, wederom om de stilte te breken, terwijl hij het glaasje weer op het dienblad zette van Nieman. Deze verdween daarna even geruisloos als ze verschenen was. Mevrouw

Waller had haar glaasje nog steeds in haar benige handen en nam er wederom een klein sipje uit.

“Het is al even geleden; hoe gáát het eigenlijk...”, begon Vincent maar aan een beleefde vraag om het ijs te breken. Maar iets zorgde ervoor dat hij midden in de zin stokte. En hij herkende meteen weer dat zo onbekende gevoel: die druk, die ervaring dat iets, nee: iemand in zijn hoofd zat. Hij staaarde mevrouw Waller verbijsterd aan.

“Zo, en nu is het tijd dat we ter zake komen. Tijd dat je gaat luisteren”, zei deze met vlakke dwingende stem. “Luisteren en leren, want er is heel wat werk te doen!”

Wordt vervolgd

